

Sygnatura akt VI Ka 130/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 marca 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2016 r.

sprawy **A. S. (1)** ur. (...) w Z.,

syna A. i M.

oskarżonego z art. 278§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 25 września 2015 r. sygnatura akt IX K 1338/12

na mocy art. 437 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 104 § 1 pkt 7 kpw, art. 118 § 2 kpw w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 119 kpw.

1. uchyla pkt 1 i 5 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego A. S. (1) oraz pkt 2 tego orzeczenia w całości i na mocy art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie wobec oskarżonego A. S. (1) o stanowiący wykroczenie z art. 119 § 1 kw czyn polegający na tym, że w dniu 26 września 2011 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z dwiema innymi osobami, w tym jedną nieustaloną, zabrał w celu przywłaszczenia, na szkodę (...) Sp. z o. o. z/s w G. ruchomości o łącznej wartości 240 złotych w postaci rynien Ø150, siedmiu o długości 1 m i jednej o długości 4 m, jednego narożnika rynnowego Ø150, trzech sztucerków rynnowych Ø120 oraz blach z przeznaczeniem na gzyms podrynnowy o wymiarach 100x60 cm, a na szkodę (...) z/s w G.(...)ruchomości o wartości 210 złotych w postaci jednej rynny spustowej Ø150 o długości 8 m oraz sześciu nasad kominowych Ø150 o długości 1 m;
2. w pozostałej części dotyczącej oskarżonego A. S. (1), tj. w zakresie pkt 3, zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. Ł. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu oskarżonego A. S. (1) w postępowaniu odwoławczym;
4. kosztami postępowania w sprawie oskarżonego A. S. (1) obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 130/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 15 marca 2016 r. w całości

A. S. (1) i S. R. zostali oskarżeni o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 26 września 2011 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą dokonali zaboru w celu przywłaszczenia 11 metrów rynny Ø150, tj. siedem rynien o długości 1 m i jedną o długości 4 m, jednego narożnika rynnowego Ø150, trzech sztucerów rynnowych Ø120 oraz blachy w postaci gzymsu podrynnowego o wymiarach 100x60 cm łącznej wartości 240 złotych na szkodę (...) Sp. z o. o. z/s w G. oraz jednej rynny spustowej Ø150 o długości 8 m oraz sześciu nasad kominowych Ø150 o długości 1 m w łącznej wartości 453,23 złotych na szkodę (...) z/s (...) w G..

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2014 r. sygn. akt IX K 1338/12 uznał oskarżonych A. S. (1) i S. R. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu ustalając jednak wartość mienia zabranego w celu przywłaszczenia na szkodę (...) (...) z/s w G. na 210 złotych i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył im kary po 3 miesiące pozbawienia wolności (pkt 1). Na mocy art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu A. S. (1) na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 26 września 2011 r. do dnia 28 września 2011 r. (pkt 2). Przyznał stosowne wynagrodzenia obrońcom oskarżonych z urzędu (pkt 3 i 4), by w końcu na mocy art. 624 § 1 kpk A. S. (1) i S. R. zwolnić od ponoszenia kosztów procesu, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku złożył jedynie obrońca oskarżonego A. S. (1). Zaskarżając orzeczenie na korzyść tego oskarżonego i zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż zarzucany oskarżonemu czyn nie stanowił wypadku mniejszej wagi, ponadto z ostrożności procesowej zarzucając również rażącą niewspółmierność kary, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 278 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk oraz złagodzenie wymierzonej mu kary i warunkowe zawieszenie jej wykonania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje.

Apelacja okazała się na tyle skuteczna, że w następstwie jej wywiedzenia wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części, nie mniej z wyłączeniem rozstrzygnięcia z pkt 3, należało uchylić oraz na mocy art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umorzyć postępowanie przeciwko oskarżonemu A. S. (1) o przypisany mu czyn, stanowiący od dnia 1 stycznia 2016 r. ze względu na wartość skradzionych ruchomości wynoszącą wedle ustaleń Sądu I instancji 450 złotych jedynie wykroczenie z art. 119 § 1 kw, które uległo przedawnieniu.

Oczywiście na moment orzekania w instancji merytorycznej wskazana wartość przedmiotów czynności wykonawczej czynu przypisanego oskarżonemu S. wystarczała, aby kwalifikować ten czyn jako występki z art. 278 § 1 kk. Po wejściu w życie z dniem 9 listopada 2013 r. ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz. 1247), wykroczenie z art. 119 § 1 kw stanowi bowiem kradzież rzeczy ruchomych o wartości nie przekraczającej 1/4 minimalnego wynagrodzenia, którym zgodnie z art. 47 § 9 kw jest wynagrodzenie za pracę ustalane na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Do końca 2015 r. najwięcej wynosiło ono 1.750 złotych, konkretnie przez cały rok 2015 r., a to w myśl § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 1220). Czwartą część tej kwoty wynoszącą 437,50 złotych niewątpliwie przewyższa zaś kwota 450 złotych, na którą to Sąd Rejonowy wycenił wartość ruchomości pokrzywdzonych skradzionych m.in. przez oskarżonego.

Sytuacja uległa dopiero zmianie z dniem 1 stycznia 2016 r., od kiedy to obowiązuje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1385). Zgodnie z jego § 1, od dnia 1 stycznia 2016 r. minimalne wynagrodzenie za pracę wynosi 1.850 złotych, co oznacza, że 1/4 tej kwoty odpowiada kwota 462,50 złotych. Niewątpliwie wartość ruchomości, których kradzież oskarżonemu Sąd Rejonowy przypisał, tej wielkości nie przekracza.

Poprzedni stan prawny obowiązujący do dnia 31 grudnia 2015 r., wedle którego przestępstwem z art. 278 § 1 kk było już zabranie w celu przywłaszczenia rzeczy ruchomej o wartości przekraczającej 437,50 złotych, w żadnym razie nie jest zaś względniejszy. Zatem zgodnie z art. 4 § 1 kk zastosowanie musiał mieć stan prawny obowiązujący w dacie orzekania w instancji odwoławczej, wedle którego oskarżony w ustalonym stanie faktycznym dopuścił się jedynie wykroczenia z art. 119 § 1 kk.

Jest też oczywistym, iż od jego popełnienia w dniu 26 września 2011 r. upłynęło już niemal 5,5 roku. Tymczasem zgodnie z art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie - z wpływem 2 lat od popełnienia czynu.

Stosując więc w związku z pouczeniem dokonany w trybie art. 399 § 1 kpk w dalszym postępowaniu po myśli art. 400 kpk przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia należało niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz ich wpływu na treść orzeczenia na mocy art. 104 § 1 pkt 7 kpw uchylić zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego A. S. (2). Orzeczenie następnie uzasadniał zaś art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw, którego konsekwencją musiało być również obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania w sprawie A. S. (2) zgodnie z regułą wyrażoną w art. 118 § 2 kpw.

Nie było jedynie potrzebnym uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 3, a więc przyznanego obrońcy ze Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu S., a to wobec treści orzeczenia następczego. Skutkowałoby bowiem w przyszłości koniecznością wydania dodatkowego orzeczenia. Toteż celowym był w tym zakresie zaskarżoną część wyroku Sądu Rejonowego utrzymać w mocy.

Uchylenie wyroku Sądu Rejonowego we wskazanym wyżej zakresie i umorzenie postępowania bezprzedmiotowym czyniło rozpoznanie uchybień podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego S..

Niewątpliwie nie mieliśmy zaś do czynienia z układem procesowym określonym w art. 435 kpk. W stosunku do S. R. nie zaistniały te same względy, które przemawiały za uchyleniem zaskarżonego wyroku co do A. S. (1). Orzeczenie wobec niego, skazujące go za występki kradzieży ruchomości o wartości 450 złotych popełnionej we współsprawstwie m.in. z oskarżonym S., uprawomocniło się bowiem bez zaskarżenia jeszcze w 2015 r., kiedy czyn ten niewątpliwie stanowił przestępstwo. Remedium natomiast na zaistniałą sytuację, że jeden ze współsprawców został skazany za popełnienie przestępstwa, a drugi już nie, przewiduje art. 2a § 1 kw, po który Sąd Rejonowy winien z urzędu sięgnąć, o ile skazany S. R. do 1 stycznia 2016 r. nie odbył w całości wymierzonej mu kary 3 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności, co wydaje się wręcz oczywiste, bacząc już tylko na datę prawomocności wyroku względem jego osoby przypadającą na 3 października 2015 r..

Zasądzając koszty obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, wobec ich nieopłacenia przez oskarżonego i złożenia stosownego wniosku przez obrońcę, Sąd odwoławczy kierował się uregulowaniami art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt. 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W konsekwencji objęły one wynagrodzenie należne za postępowanie przed Sądem Okręgowym jako Sądem II instancji w stawce minimalnej powiększone o podatek VAT. Z mocy § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801) nie miały natomiast zastosowania przepisy tego aktu prawnego, skoro postępowanie w instancji odwoławczej wszczęte zostało przyjęciem apelacji obrońcy przed 1 stycznia 2016 r..

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w swym wyroku.